

Въпросътъ за гарнизона на Azimontium е билъ единъ отъ най-спорнитѣ пунктове въ прѣговоритѣ на Атила съ Теодосия. Край другитѣ условия Атила е искалъ да му се повърнатъ плѣненитѣ отъ гарнизона на Azimuntium неговѣ хора. При липса на по-други данни, въ насока установяване мѣстото на тоя градъ, ний не можемъ освѣнъ да си служимъ съ малко или много правдоподобни догадки. Отъ всичко изглежда, че като съставно название, втората частъ отъ него е montus (врѣхъ, планина), Ако се сжди по изложенитѣ въ Бонското издание на Procopius два отдѣлни града (все за юго-източна България), подобни единъ на другъ по названия, обстоятелство, което ни навежда на мисълта, че поради ортографическа грѣшка тукъ се различаватъ двѣ названия за единъ и сжщъ градъ, то може да се приеме за по-правилно второто, а именно *Αἰμούντου*. Съ това име, вѣроятно, ще се визира крѣпостта при Емине, каквато наистина е имало и въ срѣдно-българско врѣме, и което име произтича отъ старото название на Ст.-Планина Haemus съ варианти Emona, Calvomunti, Emine и т. н. Слѣди отъ градъ около Бургаския заливъ съ име подобно на Azimuntium *Εσινούτου*, Ensinus или *Αἰμινούτου* и т. н. нийдѣ другадѣ не се срѣщатъ. Близкиятъ на Бургаския заливъ старъ градъ Айтосъ (отъ *ἀετός* = орелъ) мжно би се отождествилъ съ — Azimuntium, като наричанъ първоначално Орловъ врѣхъ (Аетосмунти или Аетосмонтусъ), отдѣто да е произлѣзло и погрѣшно прѣдаденото название Azimuntium, Esimouton и т. н. Съвсѣмъ рискувано, обаче, ще бжде да отождествяваме Azimuntium или *Αἰμινούτου* съ Днешния Ямболъ, въ срѣдновѣковната византийска форма и въ названието на който нѣкои би съзрѣли първоизточникъ Хемиполисъ или Хемуполисъ (*Αἰμινούτης*), отдѣто и Ямболъ!

Вече въ 453 г. бичътъ на римската империя и Европа склопва очи прѣдъ „пустини отъ пепель и кръвъ“. Изъ между сломенитѣ хунски отломъци въ Панония и около Дунава изпъкватъ аваритѣ, за да отворятъ мѣсто на едноврѣменнитѣ съ тѣхъ по движение прабългари и славяни. Първитѣ самостоятелни нашествия на славянитѣ подъ Дунава сж познати подъ името на гетитѣ. Прабългаритѣ рѣзко се посочватъ отъ писателитѣ за тоя периодъ, но не